

døvstumme Lærlinge gælder det, at saafremt de paagældende døvstumme anbringes ved et Døvstummeinstituts Foranstaltning og under dets Tilsyn, ville Udgifterne i Henhold til denne Lov ikke være at betragte som Fattighjælp.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa Udgifterne i Henhold til § 61 og talte særlig om Købstædernes Forhold, i øvrigt vilde han indrømme, at det var rigtigt, at Udgifterne blev fordelte indenfor et videre Omraade, men her er i Bemærkningerne til Lovforslaget allerede gjort gældende, at der er en Tendens indenfor Købstadkommunerne til at slutte sig sammen og fordele disse Udgifter imellem sig, og jeg tror, at denne Tendens er meget heldig, og at det vil gaa saaledes fremdeles, at der vil være stigende Tilbøjelighed hos Købstadkommunerne til saaledes at slutte sig sammen, og da anser jeg dette Forhold for at være betryggende ordnet, idet Udgifterne da fordele sig paa det videre Omraade.

Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen) talte særlig om Lovforslagets § 1 uden dog at bringe saa varm en Tak, som jeg kunde have tænkt mig, at et Medlem af Københavns Magistrat, naar vedkommende ellers tog Ordet, vilde have fundet Anledning til at bringe, da jeg dog er tilbøjelig til at tro, at denne Paragraf i Særdeleshed vil hjælpe paa Forhold, som have vist sig at være uheldige i København. Det ærede Medlem talte om en Kvinde, der havde mistet sin danske Indfødsret, men netop hende vil ogsaa dette Lovforslag komme til gode. I øvrigt er det en fast Regel, at Ministeriet ikke i saadanne Tilfælde tillader „Hjemsendelse“. Det ærede Medlem talte om Kommunernes Pligt til at drage Omsorg for Udlændinge. Han mente ikke, de havde nogen Pligt til at hjælpe dem, men det er en Misforstaaelse, Kommunerne have en saadan Pligt. Naar der derimod er Tale om en vedvarende Hjælp, saa indtræder Spørgsmaalet om Hjemsendelse. I denne Forbindelse talte det ærede Medlem noget om, at man kunde frygte, at Kommunerne maaske fremtidig ville henstille flere Tilfælde til Ministeriet, i hvilke der skulde finde Hjemsendelse Sted, og at Ministeriet da ikke vilde vise sig saa human, som man kunde ønske. Det tror jeg ikke, der

er nogen som helst Fare for; det er jo netop det, der har fremkaldt dette Lovforslag, at Ministeriet i adskillige Tilfælde, hvor Kommunerne ønskede Hjemsendelse, har modsat sig det. I saadanne Tilfælde har man da ment det naturligt overfor Kommunen, at man foreslog, at Staten kom til at bære Udgifterne derved.

Flere Eksempler kunne oplyse disse Forhold. Der var en i København bosat svensk født Enke, der i 11 Aar havde opholdt sig i Danmark, og som blev forlangt hjemsendt til Sverige. Hun var 80 Aar gammel og var indlagt paa Hospital som lidende af aandelig Svækkelse og Følgerne af Hjerneapopleksi. Under Hensyn til hendes høje Alder og Helbredstilstand i det hele blev Hjemsendelsen nægtet ved Ministeriets Skrivelse af 11. August 1905. — En svensk født Kvinde, som i 7 Aar havde været i Danmark, blev for Københavns Fattigvæsens Regning indlagt paa Kommunehospitalet og ønskedes derefter hjemsendt. Ministeriet nægtede imidlertid at foretage videre, forinden det viste sig, om den paagældende efter endt Kur fremdeles var trængende til Understøttelse af det offentlige. Endnu skal jeg nævne et enkelt Tilfælde. En svensk født 51aarig Kvinde faar af Københavns Fattigvæsen Hjælp til sig selv og sin udenfor Ægteskab fødte 13aarige Søn. Sønnen, der tillige med Moderen ønskedes hjemsendt til Sverige, gaar i Skole her og tjener som Mælkedreng 13 Kr. ugentlig. Han er født i København, og Barnefaderen maa antages at have været dansk. I Sverige har Drengen aldrig været. Denne Kvinde med den 13aarige Søn ønskes altsaa af Københavns Kommune hjemsendt, men hertil vil Ministeriet ikke være villigt. Der kunde naturligvis nævnes adskillige andre Tilfælde fra andre Kommuner. Jeg har særlig nævnt nogle Eksempler her fra København, da disse maa antages særlig at ville interessere det ærede Medlem (P. Knudsen). Jeg tror ikke, det ærede Medlem behøver at nære nogen som helst Frygt for, at man ved at indføre en saadan Paragraf som den, der her er Tale om, i noget Tilfælde skulde komme til at stille de paagældende Udlændinge ringere, end de vare det efter de tidligere Forhold. Tværtimod.